

„Úgy érzem magam, mint a fügebokor az ablak alatt. Édesanyám szokása volt, minden féle-fajta növényt az ablak alá telepíteni. Nem is értettem, miért pont oda? A vasárnapi ebéd idején például, amikor is Marci, a három hónapos macskánk, akit még a szomszéd talált az árokparton, megindult a párkányon, borítva magával a forró lábast is. A növény már vagy ezer meg egy helyen meg volt égetve, le volt taposva, meg volt tépázva. Azonban a kis fügebokor a mai napig is ott áll a Kert utca 43. szám alatti kis téглаépület ablaka alatt, pedig már rég nem laktunk ott. Nagy túlélő volt ám, nem lehetett őt csak úgy kitaposni. Ha arra járok, mindig benézek a zsörtölődő Morgovszky János bácsihoz, aki azért a rossz fizikai állapota ellenére mindig körbevezet a kerten, mely gyermekkorom meghatározó színtere volt a gyönyörű körtefával, amit még nagypapám ültetett a hatalmas kert legeslegvégébe. A család jó barátja volt a nyugalmazott hivatalnok, így miután elhatároztuk, elköltözünk, örömmel vettük, hogy ismerőshöz kerül a ház, hiszen János bácsi éppen akkoriban keresett új otthont magának. Mikor meglátogatom, mindig felhossa a történetet, melyet még papa mesélt neki.

- Tudod, kicsi lány, nagypapád, a jó Misi barátom szokta volt mondani, nem hiába lett ez ideültetve, hiszen még az Isten is úgy akarta, hogy az a körtefa pont a Kert utca 43. szám hátsó udvarának legvégében legyen. – kezdett bele a már jól ismert történetbe a mai alkalommal is.

Megmondom őszintén, már olyan jól ismertem a történetet, hogy nem igazán figyeltem, melyik résznél is tart pontosan a sztori. Megálltam a hatalmas fa előtt és fejemet teljesen hátrahajtva próbáltam felnézni a legtetejére. A kis piros szalag még mindig ott volt. Az én kis piros szalagom, a búcsú ajándékom. Nem törődtem azzal, hogy talán 23 évesen nem kellene a körtefa tetejéig felmászni, és azzal sem, mi lesz, ha a kissé korhadt, így a fagyok beköszöntével eléggé legyengült ágak már nem fogják megtartani a súlyomat és lezuhanok az avarba. Talán éppen az avar miatt nem féltem a fáramászástól, hiszen gondoltam, puhára fogok esni, ha mégis megtörténne a legrosszabb.

Az utolsó itt töltött napomon, amikor nagyapáék már éppen a végére hagyott komódot vitték ki a teherautóba, elindultam még egy utolsó sétára a ház körül. Végigmentem a kaputól induló, a bejárati ajtóig tartó kis ösvényen, gondosan ügyelve, hogy ne lépjek a repedésekre. Magam előtt megjelent kiskori énem, aki ugyan ilyen játékkal szórakoztatja magát, és nagyokat kacag, ha sikerül neki egy-egy rést átugrani. A bejárati ajtó mellett üldögélt a fehér, bár az idők során inkább sárgás színezetűvé vált lepedővel kibélelt kosárkában, Marci, aki nem igazán értette mi ez a nagy felhajtás.

Ő nem költözött velünk. Nagyon sajnáltam, hiszen a pajkos, kicsit rosszcsont cica igazán a szívemhez nőtt az alatt a pár hónap alatt is. Tudtam, János bácsi, aki nekem akkor még csak Morgó bácsi volt, vigyázni fog rá. Első találkozásuknál a foltos kiscica rögtön az idegen férfi ölébe ugrott, és hangos dorombolással jelezte, hogy nem áll szándékában a közeljövőben elfáradni onnan. Ekkor láttuk először, és ha az emlékezetem nem csal utoljára mosolyogni János bácsit. Akkor a cica és az egyedül élő idős férfi annyira összebarátkozott, hogy Marci kapott egy kézzel készített rongyeget. Annyira megörült neki, hogy azonnal el is kezdte marcangolni. A kosárkája mellett egy piros kis rongydarab árválkodott. Valószínűleg egykor még a kis egér része volt, azonban Marci tényleg komolyan vette a macska-egér harcokat. Hát így került hozzám az a kis szalag, amely azóta is a nagy körtefa legtetején virít.

- Na, és hát innentől már tudod is a további történéseket. – ért a végére János bácsi, akinek úgy látszik nem tűnt fel, hogy kicsit elkalandoztam, ugyanúgy végig szavalta a körtefa még véletlenül sem izgalmas történetét.

Kértem még pár percet, hogy körbenézhessek a kert többi részében is. János bácsi visszaballagott a házba, mondván az ő dereka már nem bírja ezt a sok ácsorgást. Leültem az ablak alá, pont a kis fügebokor mellé, és csak bámultam a semmibe. A sorozatos megpróbáltatások után valamelyest sikerült rendbe szednie magát a kis bokornak. A nap már igencsak a horizont széle felé róttá útját, mikor eszembe jutott, eredetileg miért is jöttem.

A barna bőrhátizsákomat közelebb húzva magamhoz elkezdtem matatni benne. Egy 5 l-es virágföldes zacskót húztam végül elő belőle, amire anyu nagy fekete betűkkel felírta: **AZ ELSŐ SZÍNPADI ELŐADÁSRA.** Ugyanis este 7-től kezdődik a városi színházban a premier előadása első színdarabomnak, melynek címe: Egy kis fügebokor megpróbáltatásai. Kibontottam nagy nehezen, és kiöntöttem a benne lévő földet a kis túlélőre. A koraesti csöndet megtörve, odasúgtam a fügebokornak:

- Megcsináltuk... „,

- Nem értem. – hangzott Pangloss tanár úr halk, zavarodott mondata, amikor befejeztem a házi dolgozatom felolvasását, majd rögtön hozzá is tette 120 decibel hangerővel:

– Lucsánszki azonnal tegye el azt a gyújtót, ne kelljen még egyszer mondanom!

Nos, Lucsánszkinak igenis még egyszer el kellett mondani, aminek mi az első padban nagyon nem örültünk, ugyanis tanár úr, aki igazából Kovács András volt, de a diákjaitól elvárta, hogy Pangloss tanár úrnak nevezzék, hiszen köztudottan rajongott Voltaire Candide című művének tanár karaktere iránt, hasonló hangerővel ismételte meg mondatát, csak hogy még jobban nyomatékosítsa azt. A csengő megszólalása után az amúgy is kaotikus órán még jobban elszabadult a pokol. Mint minden tinédzser, úgy mi is igen hangosan szeretünk zenét hallgatni, ordibálni. A fiúk elkezdtek eltorlaszolni a bejárati ajtót, de azt végképp nem értem, hogy miért kívülről. Fülemet dörzsölve mentem ki a tanári asztalhoz, ahol tanár úr egyre vörösödő fejjel figyelte a fiúk munkálkodását.

- Maga mit akar? – förmedt rám „barátságosan” az irodalom tanárom, mikor szó nélkül megálltam a tanári asztal mellett. Pozitívum, hogy ezt valamivel halkabban mondta, mint bármi más az utóbbi két percben.

- Nem tetszett befejezni a dolgozatom értékelését. – feleltem egyszerűen. Hangom nyugodtságot árasztott, azonban egyik lábamról a másikra dőlve próbáltam leplezni izgatottságomat.

- Nos, őszinte leszek. Nem tetszik. Na, jó ne nézzen így rám! – folytatta hirtelen, amikor meglátta ijedt, és talán kissé hisztérikus arckifejezésemet. – Annyi az egész, hogy egy novellában nem lehet annyira bemutatni a történetet és a szereplőket. Márpedig magának ez volt a feladata.

Felhúzott szemöldökkel bámultam tanár úrra. Ezt viszont ő szemlátomást nem vette észre, mivel lerakta elém a dolgozatomat és nyugodtan elkezdte pakolászni.

- Hogy micsoda? - Nem hagyhattam szó nélkül, bár lehet egy fokkal hevesebben szólaltam meg, mint kellett volna. - Tanár úr az esetek nagy többségében egyetértek önnel, most azonban úgy vélem téved. – Próbáltam javítani az előző heves mondatomat.

- Nos, valóban most nem értünk egyet. – helyeselt tanár úr, ami még jobban kihozta belőlem a „megállás nélkül beszélek” éneket.

- Egy család, melynek három tagja van, plusz a cica, elköltözik a régi házukból. A kislány itt nőtt fel. Ez az élete, nekem ne mondja senki, hogy nem kötődik legalább egy helyhez az életében, ami gyermekkorára emlékezteti. El kell költözniük, ráadásul Marci, ha nem tetszett figyelni, akkor most mondom, hogy az a foltos kiscica volt, nem mehet velük, így tudattam, hogy panelba költöznek. A zsémbes János bácsi azonnal megszereti a macskát, így Marci életét máris teljes egészében tudjuk. Egy szereplő már meg is van, és még sorolhatnám tovább, de inkább csak a lányról szólnék még pár szót. Csodálatos író lehet, aki egy egyszerű fügebokor életéből darabot írt. Érti már tanár úr?

Némán álltunk, az üres tanteremben, mely pár másodperccel ezelőtt még az én hangomtól visszhangzott. Észre vettem, hogy már senki más nem tartózkodik a helyiségben, de azt hiszem ezzel nem voltam egyedül, ugyanis tanár úr is értetlenül pislogott körbe élőlényt keresve. Talán a szobanövényünk, akit a fiúk Gyuszinak

neveztek el tartozhatott volna ebbe a fogalomba egyedül. Szó nélkül lassan indultam el az ajtó felé, de félúton mégiscsak eleresztettem egy „Viszlát, tanár urat”, biztos, ami biztos.

- A dolgozata. – közölte egyszerűen Pangloss, majd kivonult a teremből és rögtön befordult a tanári szobába.

Visszasétáltam a karácsonyi terítővel lefedett asztalhoz és egy piros gyöngybetűkkel írt mondaton akadt meg a szemem, amit biztosan tudtam, hogy nem én írtam. A lap alján ennyi állt: Néha én is úgy érzem magam, mint az a bizonyos fügebokor... Igaza volt. Egy novella ugyanolyan kerek alkotás lehet, mint egy regény vagy színdarab.

A Kelet-Magyarország napilap és a Móricz Zsigmond Színház által kiírt novella író pályázat **díjazott** pályaművét **HARASZTI KÁMEA** 10 évfolyamos tanuló készítette